

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **CH. M.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 8, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 12. 2006, č. j. 63 Az 112/2005 – 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 30. 8. 2005, č. j. OAM-1553/VL-11-HA08-2005, jímž byla zamítnuta její žádost o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č.j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného

dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že krajský soud potvrdil rozhodnutí správního orgánu i přesto, že jeho postup byl v rozporu s ust. § 78 odst. 7, § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., když řízení formalizoval do té míry, že jeho obsahem je jen zkoumání, zda-li správní spis obsahuje několik vyjmenovaných listin, na jejichž základě pak rozhodl, aniž by se relevantním způsobem zabýval jejich obsahem. Stěžovatelka se domnívá, že krajský soud nijak nezkoumal, ačkoli to uváděla, zda nejsou v jejím případě dány důvody uvedené v ust. § 14 zákona o azylu. Závěr krajského soudu, že zjevně nedůvodná žádost vylučuje udělení humanitárního azylu, je dle jejího názoru nesprávný a soudem naznačený způsob výkladu ust. § 16 citovaného zákona poškozují účastníky správního řízení a je v přímém rozporu s ust. § 3 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomu krajský soud nijak nevysvětlil, jakým procesním způsobem by osoba jinak splňující podmínky pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu mohla splnit podmínku, aby vůbec byla dle tohoto ustanovení posuzována, za situace, když nesplňuje podmínku dle ust. § 12 citovaného zákona. Stěžovatelka je přesvědčena, že samotný obsah pohovoru svědčí o tom, že správní orgán již při sepisování protokolu účelově postupoval tak, aby mohl žádost jako zjevně nedůvodnou zamítnout, čímž poškodil účastníka řízení a porušil tak základní zásady správního řádu. S těmito námitkami se Nejvyšší správní soud neztotožňuje a konstatuje, že s otázkou vztahu rozhodování dle ust. § 16 zákona o azylu a dle ust. § 12, 13 a 14 citovaného zákona se již dostatečně vypořádal ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaném pod č. 244/2004 Sb. NSS. Z výše citovaného vyplývá, že správní orgán postupoval správně, když žádost stěžovatelky zamítl jako zjevně nedůvodnou dle ust. § 16 zákona o azylu, přičemž současně neposuzoval důvody pro udělení azylu dle ust. § 14 citovaného zákona (humanitární azyl). Pokud totiž v řízení o žádosti o udělení azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v ust. § 16 odst. 1 citovaného zákona, pak správní orgán bez dalšího žádost zamítne. Rozhodne tedy konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu dle ust. § 12 citovaného zákona. Pro rozhodování o udělení azylu z důvodu předvídaného v ust. § 14 citovaného zákona je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu dle ust. § 12 citovaného zákona. Protože tento důvod při zamítnutí žádosti dle ust. § 16 citovaného zákona zjišťován není, dostal by se výrok správního orgánu o zamítnutí žádosti o udělení azylu dle ust. § 16 citovaného zákona do logického rozporu s výrokem o neudělení azylu dle ust. § 14 citovaného zákona. S ohledem na výše uvedené proto nelze souhlasit ani s námitkou stěžovatelky týkající se formalizace řízení u krajského soudu, neboť tento se jejími námitkami a obsahem spisu dostatečným způsobem zabýval a vztah rozhodování dle ust. § 16 a § 12, 13, 14 zákona o azylu popsal v odůvodnění svého rozhodnutí. Námitkou stěžovatelky týkající se účelového postupu při sepisování protokolu se Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. pro její novost nezabýval.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatelka podala návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu